

Smo javne osebe

Tiste dni je prišel Jezus iz Nazareta v Galileji in Janez ga je krstil v Jordanu. Brž ko je stopil iz vode, je zagledal nebesa, ki se razpirajo, in Duha, ki se je spuščal nadenj kakor golob. In zaslišal se je glas iz nebes: »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.« (Mr 1,9-11)

Tistega dne, ko je bil Jezus krščen, je odšel v blatno reko Jordan kot zasebna oseba. Iz vode je prišel pripravljen, da začne svoje poslanstvo. Izšel je kot javna osebnost.

Ko pomislimo na javne osebnosti, nam najprej na misel pridejo znani obrazi s televizijskih in drugih novice: voditelji narodov, direktorji, igralci, športne zvezde, televizijski voditelji; ali prepogosto tudi kriminalci in druge razvpite osebnosti. Lokalno gledano so to župani, pomembni poslovneži, morda župniki in voditelji, kot so učitelji ali trenerji.

K javnim osebnostim sodi odgovornost in v mnogih primerih vodenje, ki je voljeno, imenovano, posvečeno ali kako drugače priznано. Včasih je vodenje, tako kot razvpitost, prehodnega značaja; pomeni, da nekdo prevzame odgovornost takrat, ko vidi nalogo, ki jo je potrebno izpolniti, nišo, ki jo je potrebno zapolniti.

Za nas je pomembno dejstvo, da je krst tisti dogodek, ki naznačuje začetek Jezusovega javnega življenja.

Vsi, ki smo krščeni, smo javne osebe. Vsi, ki smo krščeni, smo prepoznani kot člani skupnosti, poklicani, da odigramo svoj del, da prevzamemo odgovornost za dobro vseh. Ne moremo kazati s prstom in jdati ter se pritoževati in obtoževati "njih". "Njih" ni med krščenimi, smo samo "mi". Skupaj smo poklicani, da prevzememo odgovornosti za delo in skupnost in drug za drugega, pa tudi, ali pa zlasti, za naše voditelje.

Voditelji so kot špica v jati letečih gosi. Da lahko prenesejo zračni upor, potrebujejo podporo vseh. Včasih se morajo zamenjati, da počivajo, medtem, ko se trudijo drugi.

Zdi se, da nas je zadela kriza vodenja. Skoraj nemogoče je, da bi kdorkoli, ki "ima zgodovino" nastopil kakršnokoli javno službo. Strogi nadzor izpostavlja male grehe, ne dovoli pa, da bi se kdo iz tega kaj naučil, ne priznava spreobrnjenja. Na naših šolah se vse manj učiteljev prijavlja za funkcijo ravnatelja, ker ne želijo biti tarče prav vsakega nezadovoljnega starša ali učitelja. In v naši Cerkvi ni dovolj takih, ki bi bili pripravljeni služiti kot duhovniki.

Ko prihaja do takšne krize vodenja, se morda moramo vprašati, kaj pričakujemo od svojih voditeljev. Od njih zahtevamo nekaj, česar ne zahtevamo od sebe – višjo raven moralnosti, transparentnosti, celo plemenitosti. Ali morda ne zahtevamo preveč in podpiramo premalo?

In kako mi prepoznavamo vodje, tiste, ki so poklicani zaradi sposobnosti in moči, ki jih je vanje vsadil Bog?

Včasih voditelje priznavajo samo tisti, ki jih poznajo in so jim vdani, ne pa tudi organizacija, ki ji služijo. Na primer nekdo, ki se je kot "outsider" povzpел v družinskem podjetju, ne more poseči višje, ker ni del družine. Ali kako nekdo nadarjen in vdan delu za Cerkev, ne more prevzeti vodstvenega položaja, ker je ta človek ženska ali poročen z njo?

Vodenje je služenje in služenje zahteva ponižnost. Za služenje Božjim ljudem kot Kristus, ki je vodja služenja, moramo imeti ponižnost, disciplino in samožrtvovanje. Kot je pridigal naš škof pri posvetitvi duhovnika, mora biti vodja pripravljen umreti za svoje ljudi. Malokomu je potrebno telesno umreti, a da je uspešen, mora vsak vodja, pravzaprav vsaka javna oseba, umreti sama sebi. In to je krst – vstop v versko skupnost z obljubo, da bomo govorili in delali, kot od nas zahteva Krstus.

avtor: P. B. Shortal

prevod: P. Grimani

<http://celebrationpublications.org>